

[Oluf Johansen.]

sættelse naturligvis ikke betyder Fritagelse, og saadan havde jeg da heller ikke opfattet det. Naar den højtærede Minister siger, at der vil blive taget alle mulige rimelige Hensyn til de unge — Ministeren brugte ogsaa Udtrykket „i udstrakt Grad“ —, er jeg for saa vidt tilfreds, men jeg tvivler paa, at det hidtil helt har været Tilfældet. Jeg havde for et Stykke Tid siden en Samtale med Inspektøren paa en af vore store Lærestalter, og han sagde til mig, at Værnepligtsspørgsmaalet, Udsættelsen med den militære Tjenestepligt voldte dem uhyre Vanskeligheder. Jeg tager imidlertid til Efterretning Ministerens Udtalelse om, at man i hvert Fald i Tiden, der kommer, i videst mulig Grad vil være imødekommende paa dette Punkt, og saa er jeg for saa vidt tilfreds.

Stumph: Jeg beklager i og for sig, at den højtærede Minister ikke kunde gaa ind paa den Tanke, som for øvrigt blev tiltraadt af det ærede Medlem Hr. Malchau, at man nøjedes med at forlænge Loven for 1 Aar. Jeg synes, det var rimeligt at gøre det, selv om jeg naturligvis anerkender Ministerens Udtalelser om, at han vil være villig til at ophæve Loven, hvis der er Betingelser for, at den kan ophæves. Det vilde imidlertid efter min Opfattelse have været mere naturligt og rimeligt, om det var Rigsdagen, der i 1947 kom til at beskæftige sig med det Problem og fik Indflydelse paa, hvorvidt Loven skulde gælde 1 Aar til, eller den kunde ophæves ved Udgangen af 1947. Men naar Ministeren ikke vil, nytter det vel ikke at hænge paa ham; jeg beklager som sagt blot, at Ministeren ikke vil give Rigsdagen Lejlighed til at tage Stilling til Spørgsmaalet, ved at Loven igen forelægges for Rigsdagen, hvis den skal være fortsat gældende i 1948.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Derpaa foretoges:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af midlertidig Lov Nr. 307 af 29. Juni 1945 om Tillæg til Indkvarteringslovgivningen.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2463; Fremsettelsen findes i Tidenden Sp. 82).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Stumph: Jeg er enig med den højtærede Indenrigsminister i, at de Forudsætninger, der var til Stede for, at man i Juni 1945 maatte vedtage et Tillæg til Indkvarteringslovgivningen, kan siges stadig at være til Stede, og at det derfor er nødvendigt, at disse Bestemmelser bliver forlænget indtil Udgangen af 1947. I det foreliggende Lovforslag er der dog tilføjet den Bemærkning, at Loven forinden kan ophæves ved kongelig Anordning. Jeg tror nu ikke saa meget paa den Mulighed, men der sker jo ikke noget ved, at det staa der, og det giver Udtryk for et svagt Haab om andre Tider og andre Forhold. Vi har Lov til at være optimistiske og at haabe.

Som det fremgaar af den højtærede Ministers Fremsettelsestale, har Loven været benyttet meget; ja, det synes endog, som om den har været benyttet lidt ud over, hvad den hjemler Ret til. Det sidste er vel nok et Fortolkningsspørgsmaal, men de Domme, der er blevet afsagt dels ved Østre Landsret angaaende beslaglagte Lokaler i Vesterport, dels ved Vestre Landsret angaaende beslaglagte Lokaler i Aarhus til Krisepolitiet, synes at give mig Ret deri. Men den højtærede Minister mener altsaa trods disse Domme, at Loven er klar nok, og at Formaalet, at give de offentlige Myndigheder Mulighed for mod fuld Erstatning at rekvirere fast Ejendom, naar Hensynet til de bestaaende særlige Forhold gør det nødvendigt, er godt nok dækket gennem Ordlyden, netop fordi denne er saa abstrakt, som den højtærede Indenrigsminister udtrykker sig. Jeg er imidlertid ikke saa bombesikker paa det som den højtærede Minister, men vi har jo Lov til at haabe, at det er mig, der har været for pessimistisk i min Bedømmelse af Forholdene, og den højtærede Ministers Lysyn, der er rigtigt.

Det er klart, at det ikke blot virker ubehageligt, men ogsaa generende for mange, at de, derved at deres Ejendomme eller Lokaler er blevet rekvireret til Brug for Militær, Flygtninge, Politi, Fængselsvæsen eller hvad det nu kan være, det offentlige har skaffet Husrum til, har været og er ude af Raadighed over deres Ejendom, og jeg er derfor glad ved, at man fra Indenrigsministeriet har henstillet til de øvrige Ministerier, at de saa hurtigt, som det paa nogen Maade lader sig gøre, giver Afkald paa beslaglagt Ejendom. Jeg kunde i denne Forbindelse have Lyst til at spørge den højtærede Indenrigsminister, om denne